Ἀληθινές ἱστορίες
Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΝΟΣ ΕΚΑΣΤΟΥ

Ἤ θὰ πρέπει νὰ πάθαινε τηλεπάθεια ὁ κύριος σκηνοθέτης τῆς ἀποκρητάτικης παραστάσεως τῆς Πάτρας μας καὶ νὰ διάβαζε τὴ σκέψη μου, ἢ θὰ πρέπει νὰ ἔχη τὸ ἴδιο ἀκριβῶς νινιὸ μὲ μένα.

Ἄλλοιῶς δὲν γίνεται ἀδελφέ, ἀφοῦ μὲ κατάπληξη διεπίστωνα κάθε μέρα, ὅτι, ὅ,τι σκεφτόμουνα τὸ βράδυ καὶ ὀνειρευόμουνα τὴ νύχτα, τὸ ἄλλο πρωΐ τὰ βλέπα κι' ὅλας τοποθετημένα στὴ θέση τους.

Μὲ τὸ δίκιο μου λοιπόν, θεωρῶ σὰν δικά μου ἔργα, ὅλα τὰ κρεμασμένα στὰ μπιχλιμπίδια καὶ μάσκες τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀκόμη καὶ τὴν ἐξέδρα τοῦ χοροῦ ποὺ στήθηκε στὴν πλατεῖα Γεωργίου γιὰ τὸ μεθαυριανὸ ξεφάντωμα.

"Ο,τι ὅμως ὑπερηφανευόμουνα γιὰ τὸν ἀρχησκηνοθέτη μας καὶ εἴμουνα ἕτοιμος νὰ τοῦ στεῖλω συγχαρητήρια τηλεγράφημα, τὰ ἔκανε θάλασσα ὁ φουκαράς.

Δηλαδὴ ἐξηγοῦμαι, ἐνῶ τὸ δικό μου μυαλὸ ἔπερνε στροφὲς καὶ ὀνειρευότανε καταστόλιστους δρόμους, τὸ δικό του σταμάτησε ἀποτόμως καὶ μαζὶ καὶ ὁ διάκοσμος.

Βέβαια δὲν περίμενα ποτὲ ὅτι θὰ ἔφτανε τὶς καλλιτεχνικὲς μου ἐξάρσεις. Γνωστὸν ἄλλως τε ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι λιγοστοί, οὔτε ὅμως ὅτι θὰ σταμάταγε τόσο γρήγορα. Κάτι ἔπρεπε νὰ κάνω λοιπόν, ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐορταστικῆς ἐμφανίσεως τῆς πόλεώς μας καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ μὴν πᾶνε χαμένα τὰ καλλιτεχνικά μου προσόντα. Τί ἄλλο, ἀπὸ μία ἀπ' εὐθείας ἐξήγηση μαζί του;

Συμπλήρωσα ποὺ λέτε τὴ σοβαρὴ μου ἐμφάνιση μὲ ἕνα παπιὸν δεμένο σὲ στύλ ζωγράφου παρελθούσης ἐποχῆς, μιὰ καὶ κανεὶς δὲν θρέθηκε νὰ ξέρη γιὰ μοῦ τὸ δέση σ' ὁλόκληρη τὴν Πάτρα, οὔτε ἐκεῖνοι ποὺ τὰ πουλᾶνε ἀκόμη, καὶ ντάν δώδεκα μεσημέρι χτύπαγα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του.

Μὲ δυσκολία κατάφερα νὰ ξεχωρίσω πιὰ μουσοῦδα φώναξε «μπροοοὸς» ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ βρισκόσαντ' ἐκρεμασμένες σὲ κεῖνο τὸ μικρὸ χῶρο καὶ χρειάστηκε νὰ τοῦ τραβήξω τὸ μύτο γιὰ νὰ βεβαιωθῶ.

'Εξαγριώθηκε βέβαια, ἀλλὰ τὸ μισοκακόμοιρο ὄφος μου τὸν καθησύχασε.

—Κύριε σκηνοθέτη μου, ἄρχισα, καλὸς εἶσουνα μέχρι χθὲς Γιατὶ ὅμως σταμάτησες ἀπότομα; Τί δηλαδή, Πάτρα εἶναι μονάχα ἡ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἡ πλατεῖα;

Μὲ κύτταξε ὁ κύριος σκηνοθέτης, ζωγράφησε ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὸ μουστάκι του καὶ μοῦ εἶπε:

—Ρὲ τὸ πουλάκι μου. Ποῦ ἤσουνα τόσο καιρὸ καὶ δὲν σὲ ξέραμε; Δῶσε μας λοιπὸν τὰ φῶτα σου, ἀλλὰ φίλε μὴ ζητήσης φῶτα, χαρτόνια καὶ μπογιές, γιατὶ τελειώσανε. Τοῦ χρόνου πιά!! Καὶ ἄκου, πρὶν ἀρχίσης νὰ ἀραδιάζης τὶς σοφίες σου, πρόσεξε μὴ πῆς καμμιὰ μπούρδα, γιατὶ θὰ σὲ κάνουμε ἅρμα σατυρικό.

'Ομολογῶ ὅτι κόπιασα λίγο πρὶν ἀπαντήσω στὴν καλοπληρωμένη κουβέντα του.

—Δὲν μοῦ λὲς, τοῦ εἶπα τέλος, περίσσεψε κάνα λεφτό;

—Μμμουουοῦ, κάτι ψεῖρες, ἴσως. Δηλαδή;

—Κανὰ χιλιάρικο!!

—Δῶστο.

—Μωρ' τί μοῦ λές;

—Δῶστο σοῦ λέω, κι' ἄν δὲν στολίσω ὁλόκληρη τὴν ὁδὸν Κορίνθου νὰ μὲ φτύσης!!!

—Ἄμ ἄν ἤτανε μαυραγορίτη μου, νὰ πληρωνόμαστε καὶ μεις κάθε φτυσιὰ ἕνα χιλιάρικο, τόσοι που ἤμαστε θὰ εἴχαμε ἐξασφαλίση τοὺς πόρους γιὰ νὰ στολίσουμε καὶ τὰ προάστεια ἀκόμη. Παράτα μας λοιπὸν ἐξυπνάκια, μὴ στὴ δώσω τσάμπα!!

Εἶχε δὲν εἶχε δίκιο, δὲν κατάφερα νὰ τὸν πείσω, παρ' ὅλον ὅτι στέγνωσε τὸ σάλιο στὸ στόμα μου. Ἴσως θέβαια ἄν τοῦ ἐξέθετα τὰ σχέδιά μου νὰ τὸν κατάφερνα. Σκοτίστηκα ὅμως ποὺ θὰ τὸν ἔκανα ἐξυπνο μὲ τις δικές μου φαεινὲς ἰδέες.

Ἐκεῖνο ποὺ κατάφερα τελικῶς καὶ σὲ κεῖνο ποὺ συμφωνήσαμε, ἦταν πρῶτα νὰ στολίσω τὴν ὁδὸν Κορίνθου καὶ ὕστερα νὰ εἰσπράξω τὸ χρῆμα ἢ τὸ ὑγρὸ τάλληρο κατακούτελα. Δόσαμε λοιπὸν τὰ χέρια καὶ ἀμέσως ρίχτηκα στὴ δουλειά.

Μὲ χίλιες δραχμὲς ἀγόρασα χονδρικῶς τρεῖς χιλιάδες φοῦσκες πολύχρωμες καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πλατεῖα Πυροσβεστείου ἐρχόμουνα πρὸς τὰ κάτω, κρεμῶντας ἀπὸ δυὸ τρεῖς φοῦσκες σὲ ὅλες τὶς πόρτες καὶ τὰ μπαλκόνια τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν καταστημάτων. Ὅταν κάποτε καταζδρωμένος ἔρθασα μέχρι τὴν πλατεῖα, στάθηκα, ἔβαλα τὰ χέρια στὴ μέση καὶ καμάρωσα τὸ ἔργο μου.

Ἕνα πολύχρωμο διάζωμα, σὰν ζωντανὸ φίδι τοῦ παραμυθιοῦ, ἀνέβαινε, σκαρφάλωνε, κατέβαινε καὶ σουρώτανε στοὺς τοίχους, δίδοντας μιὰ ξεχωριστὴ ὀμορφιὰ στὸν κεντρικὸ δρόμο. Μιὰ πραγματικὴ καρναβαλίστικη ὄψη.

Τόσο πολὺ ἐνθουσιάστηκα ρὲ παιδιά, ὥστε ἔβγαλα μιὰ ἀγριοφωνάρα καὶ....ξύπνησα. Τρόμαξα νὰ συνεφέρω τὴν γυναῖκα μου τὴν κοιμένη ποὺ πετάχτηκε ἀλαφιασμένη.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ἄλλο. Μήπως ὁ κύριος ἀρχησκηνοθέτης, ἐπειδὴ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος, ἀθετήση τὸ λόγο του καὶ μοῦ σκάση κανονὶ τὸ χιλιάρικο, ὅπερ σημαίνει ὅτι δὲν θὰ ἀγοράσω ἄλλες τρεῖς χιλιάδες φοῦσκες γιὰ νὰ στολίσω ἄλλο ἕνα δρόμο.

Ἐλπίζω ὅμως ὅτι τὸ ἔργο μου αὐτὸ θὰ τὸ συνεχίσουν ὅλοι οἱ Πατρινοὶ ὁμαδικά, κρεμῶντας ὁ καθένας στὸ παραθύρι, στὴ πόρτα, ἢ στὸ μπαλκόνι του ἀπὸ δυὸ τρεῖς φοῦσκες

Γιὰ σκεφτῆτε μιὰ Πάτρα μὲ χιλιάδες πολύχρωμες φοῦσκες, καὶ ἄν σᾶς ἀρέση τὸ θέαμα μὴ χασομερᾶτε.

Συντελέστε καὶ σεῖς στὸ νὰ ὠμορφίνη τὸ σκηνικὸ τῆς μεθαυριανῆς χαρούμενης καὶ σκερτσόζικης παραστάσεως ποὺ δίνει ἡ Πάτρα μας.

Τὸ ἔξοδο εἶναι μικρό.

Κ. Βρ—ς

Μικρὰ νέα

Ἐνῶ οἱ προετοιμασίες διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Καρναβάλου συνεχίζονται πυρετωδῶς, σύσσωμος ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως συμμετέχει εἰς τὰς πάσης φύσεως ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις.

—Συνοστισμὸς ἐπίσης παρατηρεῖται εἰς ὅλα τὰ κέντρα διασκεδάσεως καὶ δημοσίους χορούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἐξασφάλισις ἑνὸς τραπεζιοῦ θεωρεῖται προβληματική.

—Γιὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως λυποῦμεθα, εἶναι ἡ ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος καὶ καθυστερημένη νοοτροπία πλείστων καταστηματαρχῶν κεντρικῶν καταστημάτων.

—Οἱ ὁποῖοι, παρ' ὅλον ὅτι χιλιάδες συμπολιτῶν κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους, ἐννοοῦν λίαν ἐνωρὶς νὰ κλείουν τὶς βιτρίνες τῶν καταστημάτων.

—Πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς ὅλης τουριστικῆς ἐμφανίσεως τῆς πόλεως καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἰδικῆς των.

—Προβληματικὴ καθίσταται ἡ ξενάγησις τῶν χιλιάδων ἐπισκεπτῶν οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ ἀφιχθοῦν εἰς τὴν πόλιν μας τὸ προσεχὲς Σάββατοκύριακον

—Ἤδη διετέθησαν ὅλοι οἱ διαθέσιμοι χῶροι παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκρέω καὶ δὲν μένει παρὰ ἡ φιλόξενος διάθεσις τῶν συμπολιτῶν διὰ νὰ καλυφθοῦν οἱ ἀνάγκες

—Περίοικοι τῆς ὁδοῦ Σωτηριάδου ὑποβάλλουν δι' ἡμῶν θερμὴν παράκλησιν πρὸς τὴν Δημοτικὴν ἀρχὴν, ὅπως εἰς τὸ πρόγραμμα ἐπισκευῆς τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως συμπεριλάβει καὶ τὸν δρόμον οὐτόν.

—Ὁ ὁποῖος ἀν καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ ἀκόμη εἶναι συνέχεια τοῦ Ἀρχαίου Ὠδείου, εὑρίσκεται εἰς ἀπερίγραπτα χάλια.

—Καιρὸς πλέον εἶναι νὰ ἀποφασισθῆ ὁ καλλοπισμὸς τῆς προσόψεως τοῦ Δημοτικοῦ μεγάρου.

—Δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀρχίσουν νὰ πέφτουν οἱ τοίχοι ἢ νὰ ξεβαφτοῦν ὅλες οἱ παλαιαὶ ἐπιγραφές.

—Ὅπως συμβαίνει σὲ πολλὰ εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως εὐρισκόμενα κτίρια.

—Ἕνα τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὴν πλατεῖαν Γεωργίου Α' καὶ τὸ ὁποῖον αἰσθητῶς προσβάλλει τὴν τουριστικὴν ἐμφάνισιν τοῦ σημείου αὐτοῦ τῆς πόλεως.

ΣΧΟΛΗ ΣΩΦΕΡ
Κολοκοτώνη 34 (Γκαράζ)
Τηλέφωνον 23—45 Πάτραι

Μία καλὴ ἔμπνευσις ὀλίγων τὸ 1900
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΤΡΙΝΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, ἐδῶ καὶ πενῆντα περίπου χρόνια, ἡ Πάτρα δὲν εἶχε θέβαια τὴν ἔκταση καὶ τὸν πληθυσμὸ ποὺ ἔχει σήμερα. Ἀστόσο ὅμως, ἦταν μιὰ πόλη ἀνεπτυγμένη, μ' ὡραιες πλατεῖες, φαρδεῖς δρόμους, διαλεχτὰ ἀρχοντόσπιτα, ἐπιβλητικὲς ἐκκλησίες καὶ τέλος μ' ὀργανωμένο ἐμπόριο ποὺ τὴν ἔκανε γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ τῆς ἔδινε ζωὴ, κίνηση καὶ πλοῦτο. Τὸ λιμάνι τῆς, βουερὸ καὶ πολυκάραβο, δὲν ἠσύχαζε μέρα νύχτα ἀπ' τὶς τεράστιες ἐξαγωγὲς ποὺ ἔκαναν τολμηροὶ καὶ δραστήριοι σταφιδέμποροι. Κι' ἡ Πάτρα στὴ σταφίδα ὤφειλε τὸ γρήγορο ἀνέβασμά της καὶ τὴν οἰκονομική της εὐξεία.

Ἡ ζωὴ ὅμως, μιᾶς τόσον εὐτυχισμένης κι' ἀρχοντικῆς πόλης, ἔπρεπε νὰ πλουτισθῆ μὲ διάφορες γιορτές, ποὺ θὰ διασκέδαζαν καὶ θὰ εὐχαριστοῦσαν τοὺς κατοίκους τῆς.

Ἔτσι λοιπὸν, στὰ 1900, μερικοὶ Πατρινοὶ μιμούμενοι τὶς γιορτὲς ποὺ ἔκαναν οἱ μεγάλες πόλεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ἀνέλαβαν τὴ πρωτοβουλία νὰ διοργανώσουν στὴν ὠμορφη πόλη τους, Καρναβάλια, ὅμοια μ' αὐτὰ ποὺ ἔθλεπαν στὴν Νίκαια, στὴ Βενετία καὶ σ' ἄλλες εὐρωπαϊκὲς πόλεις. Κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ λάβη σάρκα καὶ ὀστά. Λεφτὰ ὑπῆρχαν ἄφθονα στὴ Πάτρα κι' ὁ λαὸς τὴν δέχτηκε μὲ ἰδιαίτερη χαρά.

Οἱ Ἀπόκρηες τοῦ 1900 ἔφθασαν. Ἡ αὐλαία τῶν Πατρινῶν Καρναβαλιῶν ἄνοιξε γιὰ νὰ μὴ κλείση ποτὲ πιά. Ἡ παρέλαση τῶν ἀποκρηάτικων ἁρμάτων προεκάλεσε ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμὸ στὶς χιλιάδες Πατρινῶν, ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει ἀφκιτκιὰ τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες. Τὰ ἅρματα, ποὺ ἦταν φτιαγμένα μὲ πηγαῖο γοῦστο ἀπ' ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, διακρίνονταν γιὰ τὴν σατυρικὴ τους ἐμφάνιση καὶ παρουσίαζαν εἰκόνες ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἐποχῆς τῶν Πατρῶν.

Ὅλα ἀνεξαιρέτως τ' ἅρματα ποὺ παρήλασαν ἦσαν ἀξιόλογα, τρία ὅμως ἀπ' αὐτὰ ξεχώριζαν γιὰ τὴν ὑπέροχη ἐμπνευσή τους κι' ἀπέσπασαν τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ κόσμου. Ἀσφαλῶς πολὺ θὰ τὰ ζήλευαν στὴ σημερινὴ ἐποχὴ μας. Τὰ δύο διακρίνονταν γιὰ τὴ σατυρική τους διάθεση καὶ τ' ἄλλο γιὰ τὴν θεαματικὴ ἐμφάνισή του.

Τὸ πρῶτο σατύριζε τὴν ὑποδούλωση τῆς Ἑλλάδος στὸν ξένο οἰκονομικὸ ἔλεγχο, ἐνῶ τὸ δεύτερο ποὺ ἦταν δημιούργημα μιᾶς παρέας Πατρινῶν νεαρῶν, παρίστανε μιὰ φυλακὴ καὶ μέσα φυλακισμένους μαντρόσκυλους ποὺ γαύγιζαν δυνατά. Στὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς ἦταν κρεμασμένη μιὰ ταμπέλλα ποὺ ἔγραφε: «Δύστροποι ὀφειλέτες!» Τὸ ἅρμα αὐτὸ σατύριζε τὴν ἀπόφαση τοῦ ὑπουργείου οἰκονομικῶν «περὶ φορολογίας τῶν σκύλων».

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔμεινε ἀξέχαστο καὶ καταχειροκροτήθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἅρμα τοῦ Ἀχιλλέά. Οἱ Πατρινοὶ πέρνοντας τὴν ἔμπνευση ἀπ' τὴν ἀρχαιότητα, ἐφτιαξαν ἕνα θεαματικότατο ἅρμα ποὺ προξένησε τὸν ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ ὅλου τοῦ κόσμου. Δύο μεγάλα κάτασπρα ἄλογα ἔσερναν ἕνα ἀρχαῖο ἅρμα ποὺ κάθονταν ὄρθιος ὁ Ἀχιλλέας, πάνοπλος Πίσω δεμένος ἀπ' τὰ πόδια στὸ ἅρμα σερνόταν νεκρός, μέσα στὶς λάσπες τοῦ δρόμου ὁ καψερὸς ὁ Πατρινὸς ποὺ ἀνέλαβε νὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ νικημένου Ἕκτορα. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἀποκρηάτικων ἑορτῶν ἔδωσε στὸ ἅρμα αὐτὸ τὸ πρῶτο βραβεῖο τῶν 500 δραχμῶν. Τὸ ἅρμα τοῦ Ἀχιλλέα ξαναεμφανίστηκε καὶ ἄλλες χρονιές. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ ἕνας ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν ἔγινε ἄσχημο καὶ τραγικὸ τέλος. Γιατὶ στὸ καρναβάλι τοῦ 1924, ὁ «Ἕκτορας» ἔπαθε πνευμονία καὶ πέθανε!...

Τὰ καρναβάλια ποὺ ἀκολούθησαν ἔγιναν μὲ περισσότερη ἀκόμη ἐπιτυχία. Οἱ γεροντότεροι Πατρινοὶ στὸ ἄκουσμα τους θυθίζονται σὲ νοσταλγία καὶ φέρνουν στὴ θύμησή τους τὰ καλὰ παληὰ χρόνια τῆς ἀξέχαστης ἐκείνης ἐποχῆς.

Ἔτσι λοιπὸν, τὸ Πατρινὸ Καρναβάλι ἔχει γίνει μιὰ μεγάλη παράδοση ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὸ παληὸ καρναβάλι τοῦ 1900 καὶ συνεχίζεται, Γιατὶ συνδέεται στενὰ μὲ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴ πρόοδο τῆς ὡραίας μας πόλης καὶ τῆς δίνει ἕνα τόνο ἀρχοντιᾶς καὶ εὐτυχίας.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΟΛΑΪΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΑΛΚΗ ΠΑΠΑ: «Μοναξιά» (Ποιήματα)
Τοῦ κ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔχω ξαναγράψει γιὰ τὰ γραφτὰ τοῦ κ. Ἄλκη Παπᾶ κι' ἡ μνήμη μου ἔχει φυλάξει τὴν εὐαισθησία τοῦ ποιητή. Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερα ἔχουν περάσει ἀρκετὰ χρόνια κι' εἶνε φυσικὸ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ στάθηκε μιὰ δοκιμασία γιὰ καινούργιες ἀναζητήσεις.

Τώρα ποὺ διαβάζω τὴ νέα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Παπᾶ, «Μοναξιά», ποὺ τυπώθηκε ἀπ' τὶς Ἐκδόσεις Μαυρίδη καὶ κυκλοφορεῖ ἀπ' τὸ «Πρακτορεῖο Πνευματικῆς Συνεργασίας» (Λυκαβηττοῦ 2—Ἀθήνα), διαπιστώνω ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν ἄφησε ἀνεκμετάλλευτο τὸν καιρὸ ποὺ πέρασε, δίχως θέβαια νὰ θελήσει νὰ ξεφύγει κι' ἀπ' τὸ γνωστὸ του κλῖμα. Ἔτσι ἡ πορεία του ἔχει μιὰ φανερὴ ὁμοιογένεια κι' οἱ στίχοι του ξεχωρίζουν γιὰ τὴν αἰσθητική τους πληρότητα.

Μιὰ μνήμη πικρὴ εἶνε ὅ,τι μᾶς δίνει μὲ τὴ «Μοναξιὰ» του ὁ κ. Παπᾶς. Μιὰ μνήμη θολὴ ἀπὸ ἕνα παρελθὸν ποὺ τὸν θασανίζει ἐξασκολουθητικά, ἀνελέητα, μὲ κάθε λεπτομέρεια. Ὁ ἔρωτας, στὴ γενικώτερη μορφὴ τῆς ψυχικῆς περιπέτειας, εἶνε καὶ σ' αὐτὴ τὴ συλλογὴ τοῦ ὁ ἄξονας ποὺ γύρω του περιστρέφεται κάθε ἔντασή τῆς καρδιᾶς, κάθε ἐσώτερη ἀναζήτηση καὶ ἀνησυχία. Κι' ἡ γυναῖκα ἔχει πάντα τὴν ἴδια πικρὴ γεύση γιὰ τὸν ποιητή.

Ὁ κ Παπᾶς γράφει αἰσθηματικὴ ποίηση κι' οἱ στίχοι του κερδίζουν μὲ τὸν ἐπιγραμματικό τους τόνο. Δὲν ἀπεραντολογεῖ καὶ δὲν δημιουργεῖ ψευδεσθήσεις. Ἔχει μιὰ ἐμπειρία ζωῆς πραγματικὴ κι' ὅσα γράφει εἶνε θιώματα καὶ καταστάσεις ψυχικές. Περσότερο μάλιστα ἐξομολογήσεις ἀπ' τὶς μέρες ποὺ πέρασαν.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΑΣ

Σακκίδια σπορείων καὶ διαφανῆ καλύμματα στὸ Εἰδικὸν Κατάστημα Πλαστικῶν καὶ Νάϋλον.

ΕΡΜΟΥ 47 ΠΑΤΡΑΙ

ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ

Ἔναρξις νέων Τμημάτων ἀρχαρίων καὶ προκεχωρημένων

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ 221

ΝΕΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν μας ὁ νέος
ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀριστοῦχος τῆς Παιδιατρικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἰατρὸς τοῦ Νοσοκομείου Παίδων «ΑΓΛΑΪΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ».
Δέχεται ἐν τῷ ἰατρείῳ του
ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ 35 (ἐγγὺς Δημαρχίας).

Οἱ προσκοπικὲς ὁμάδες Πατρῶν συμμετέχουν ἐνεργῶς εἰς τὰς ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς πόλεως.

Οὐτω πολλοὶ πρόσκοποι μεμονωμένως θὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους ὡς ξεναγοί. Ὁ πρόσκοπος ὀφείλει ν ἀγνωρίζη ἐπακριβῶς τὸν τόπον του, τὴν ἱστορίαν, τὶς παραδόσεις, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα. Οἱ πρόσκοποι παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους καὶ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ πολέμου καὶ εἰς τὰς εἰρηνικὰς ἐκδηλώσεις.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Τὸ προσεχὲς Σάββατον, τελευταῖον τῆς Ἀποκρηᾶς, ἡ Περιφερειακὴ Ἐφορεία Προσκόπων Ἀχαΐας θὰ δώση τὸν ἐτήσιον χορὸ της στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς Στρατιωτικῆς Λέσχης.

Κυρίες καὶ φίλοι τοῦ Προσκοπισμοῦ ὑπὸ τὴν ἄμεσον καθοδήγησιν τῆς προέδρου τῆς Περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς Προσκόπων Ἀχαΐας κ. Χρυσάνθης Λαδοπούλου καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ διοικητοῦ τοῦ Κ. Ε. Τε. Σ. κ. Σκλαβούνου καὶ τῶν ἀντισυνταγματαρχῶν κ. κ. Σακελλαροπούλου καὶ Μαυροδοπούλου, κατεβάλλουν προσπάθειες οὕτως ὥστεὸ χορὸς τῶν προσκόπων νὰ σημειώση σταθμὸν στὶς ἐφετεινὲς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις τῆς πόλεως.

Ἡ αἴθουσα τῆς Στρατιωτικῆς Λέσχης (ἄνωθεν ΝΟΠ) θὰ διακοσμηθῆ μὲ ἀποκρηάτικα στοιχεῖα καὶ θὰ πλαισιωθῆ μὲ μοντέρνα ὀρχήστρα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνας. Δοθέντος ὅτι θὰ ὑπάρξη μεγάλη ζήτησις εἰσιτηρίων, καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν θέσεως οἱ φίλοι τῶν προσκόπων πρέπει ἀπὸ ἐνωρὶς νὰ φροντίσουν ὥστε νὰ λάβουν μέρος καὶ νὰ διασκεδάσουν τὴν ὡραία αὐτὴ ἐκδήλωσι.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Δημοσιεύουμε ἐπιστολὴ παλαιοῦ στελέχους τοῦ ΣΕΠ ποὺ μᾶς τὴν ἔστειλε γιὰ τὴν στήλη μας. Εἶναι ἀποκαλυπτικὴ τῆς προσφορᾶς τοῦ προσκοπισμοῦ στὴν κοινωνία μας.

«Ἤμουν κάποτε σὲ μιὰ μακρινὴ χώρα, θάναι ἀρκετὸς καιρὸς, μὰ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ περιστατικὸ ποὺ μοῦ ἔτυχε. Θυμᾶμαι ἤταν βράδυ καὶ εἴχα πάει γιὰ φαγητὸ σ' ἕνα ἑστιατόριο. Καθόμουν μόνος κι' ἔτρωγα σιγά —σιγά. Ξάφνου διέκρινα σ' ἕνα τραπέζι ἕνα νέο ἔως 25 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος πρόσεχε ὅλες μου τὶς κινήσεις. Δὲν ἔδωσα σημασία κι' ἐξακολούθησα νὰ τρώγω. Μοῦ ἔκανε ὅμως ἐντύπωσι ἡ γελαστὴ μορφὴ τοῦ νέου ἐκείνου, καὶ γύρισα ξανὰ νὰ τὸν δῶ. Κάπως σὰν νὰ μοῦ φάνηκε γνωστὴ ἡ φυσιογνωμία του.

Δὲν πρόλαβα νὰ σηκώσω τὴν ματιά μου καὶ δέχθηκα ἕνα φιλικὸ χτύπημα στὴν πλάτη ποὺ τὸ συνόδευαν οἱ λέξεις: «Ἀρχηγέ. Ἐσεῖς;» Πετάχτηκα ἐπάνω καὶ εἶδα τὸν νέο ἐκεῖνο δίπλα μου, νὰ μὲ κυτάη ὁλόχαρα. Μὲ μεγάλη ταχύτητα ἔφερα στὸ νοῦ μου ὅλα τὰ χρόνια ποὺ εἶμαι ἀρχηγὸς καὶ προσπάθησα πίσω ἀπὸ τὸν λεβεντόκορμο μελαχροινὸ νέο νὰ διακρίνω ποιὸς μικρὸς προσκοπός μου μπορεῖ νὰ κρύβεται.

Κάθισε δίπλα μου, κι' ἐγὼ χωρὶς μεγάλη δυσκολία τὸν θυμήθηκα. Ἔχουν περάσει δεκαπέντε μὲ δεκάξη χρόνια ποὺ χωρίσαμε Ἤταν λυκόπουλο στὴν ἀγέλη μου, καὶ μετὰ πρόσκοπος στὴν ὁμάδα μου. Ἤταν μικρὸς στρουμπουλὸς προσκοπάκος τότε, καὶ ὅλοι τὸν ἀγαπούσαμε γιὰ τὴν προθυμία καὶ τὴν τακτικότητά του σ' ὅλες τὶς δράσεις τῆς ὁμάδος. Μετὰ ὅμως ἔφυγε ἀπ' τὴν πατρίδα μας μὲ τοὺς γονεῖς του γι' ἄλλον τόπο. Ἀλληλογραφήσαμε γιὰ λίγα χρόνια, ἀλλὰ ὁ πόλεμος μᾶς ἔκανε νὰ χάσουμε ὁ ἕνας τὰ ἴχνη τοῦ ἄλλου.

Ζήσαμε ἕξη χρόνια περίπου στὸ ἴδιο Σύστημα, πήγαμε μαζὶ σὲ κατασκηνώσεις καὶ ἐκδομές, καθήσαμε πολλὲς φορὲς γύρω ἀπ' τὴν φωτιὰ τῆς κατασκηνώσεως, κι' ὅλ' αὐτὰ ἄρχισαν σιγὰ—σιγὰ νὰ ἔρχωνται στὸ νοῦ μου.

Καθίσαμε μαζὶ πολλὲς ὧρες ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ φέραμε στὸ νοῦ μας τόσες ὡραῖες ἀναμνήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μοῦ μίλησε γιὰ τὴ ζωή του, ποὺ ἔρέθηκε στὸν πόλεμο, γιὰ τὶς σπουδὲς του καὶ πῶς τώρα εἶναι πολιτικὸς μηχανικὸς μὲ μιὰ ἀξιόλογη θέσι στὴν κοινωνία.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν ὅταν γεμάτος συγκίνησι μοῦ εἶπε πόσο τὸν βοήθησε ἡ προσκοπικὴ ἐκπαίδευσι γιὰ νὰ περάση αὐτὰ τὰ χρόνια καὶ νὰ γίνη ἄνδρας, παίρνοντας σήμερα μιὰ ἀξιοζήλευτη θέσι στὴν κοινωνία.

Πόσα τέτοια περιστατικὰ ἀγαπητοί μου, συμβαίνουν στὸν κόσμο, καὶ πόσα θὰ συμβοῦν, ὅταν ἐσεῖς ὅλοι μεγαλώσετε καὶ πάρετε τὴ θέσι στὴν κοινωνία.

Γιὰ σκεφθῆτε λοιπὸν τὴν δύναμι καὶ τὴν ἀπνοὴ ποὺ παίρνει κάθε τόσο ἡ κοινωνία μας καὶ κάθε κοινωνία ἀπὸ τοὺς προσκόπους».

ΑΝΤΩΝ. ΘΕΟΔΟΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΙΓΙΩ
Μητροπόλεως 44
Δέχεται καθημερινῶς εἰς τὸ Ἰατρεῖον του 8—10 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 2 — 79

ΜΟΔΕΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΒΑΣΩΣ ΛΑΓΑΡΗ-ΜΕΡΕΜΕΤΗ
Ἄρτι ἀφιχθείσης ἐκ Παρισίων
Κανακάρη 96 — ΠΑΤΡΑΙ — Τηλ. 34—00
Προτιμήσατε μας καὶ στὸ ντύσιμό σας δὲν θὰ ὑστερῆτε ἀπὸ τὶς εἰκόνες ποὺ βλέπετε στὰ πιὸ καλὰ Φιγουρίνια.
ΠΩΛΟΥ